

SPOMIN VERNIH RAJNIH – leto A

Da bi imeli večno življenje

Tedaj je Jezus spregovoril množicam: »Vse, kar mi da Oče, bo prišlo k meni; in kdor pride k meni, ga nikoli ne bom zavrnil, kajti nisem prišel iz nebes, da bi uresničil svojo voljo, ampak voljo tistega, ki me je poslal. Volja tistega, ki me je poslal, pa je, da ne izgubim nič od tega, kar mi je dal, marveč vse to obudim poslednji dan. Volja mojega Očeta je namreč, da ima vsak, kdor gleda Sina in veruje vanj, večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan.« Jn 6,37-40

Spomin vernih rajnih

Koga ste se danes posebej spomnili? Pokojnih starih staršev, strica ali tete... starejši se spominjate staršev, mogoče tudi bratov in sester, prijateljev. Kaj vam ostaja v spominu nanje? Hvaležnost, grenkoba, veselje, da ste jih poznali? Kaj posebej cenite pri ljudeh, ki so že odšli od nas v večnost? Prijaznost, nasmeh, toplino, zavzetost za dobro in za človeka, predanost nekemu poklicu, poslanstvu.

Ob včerajšnjem in današnjem prazniku mi stopa v ospredje misel, da ostane v spominu tisto, kar je bilo storjeno iz ljubezni do bližnjega in ne zase, po zlatem evangeljskem načelu: »Kar hočete, da bi ljudje storili vam, tudi vi storite njim!« Poglejmo, koliko se tega načela držimo in kako bi lahko razporedili ljudi, ki so odšli s tega sveta pred nami, ne da bi jih obsojali, ampak da bi lažje razumeli, kaj je vredno spomina. Na hitro bi razporedil ljudi takole:

- - so ljudje, **ki bi vedno radi vse zgladili in poskrbeli, da bo vse prav.** Od njih ostanejo mogoče nasmeški, a njihove podobe izginjajo izpred oči, kakor bi se zgubljele v megli. Mogoče je teh največ, a polnega okusa nam ne puščajo v spominu.
- - so ljudje, **ki skrbijo zase, tudi ko vam hočejo ustreči.** Tudi takrat veste, da gre bolj zanje kot za vas. Če z njimi ne živimo, še kar gre, če pa živimo, postaja naporno in dolgočasno. Spomini niso ravno lepi.
- - so ljudje, **ki postanejo zagrenjeni, ker jim ni uspelo uresničiti svoje sanje.** Sanje so bile lahko celo zelo dobre, a od teh ljudi je ostal predvsem grenak okus, no tudi sanje, a medle in boleče.
- - so ljudje, in ti so najbrž najbolj redki, **ki poznajo svoje bolečine, a se okrog njih ne vrtijo.** Ko gre za njihove probleme, rečejo, saj bo, ko pa opazijo vaše, se zanje zavzamejo in pozabijo nase. Kjerkoli morejo pomagajo, če je mogoče, niso drugemu v breme, če pa morajo sprejeti lastno nemoč, to sprejmejo vdano.

Če zgornje skupine poenostavimo, lahko rečemo, da se gibljemo med dvema poloma: **živeti za druga ali živeti zase.** Najbrž si vsi želimo priklicati v spomin človeka, ki nas je resnično opazil, nas razumel in nam iskreno pomagal. To je človek, s katerim si želimo deliti tudi večnost, mar ne? In Bog, ki skrbi, da bo v nebesih še lepše kot je tukaj, poskrbi, da takšni pridejo kar takoj v nebesa, drugi pa morajo najbrž ljubezen do soljudi še vaditi v vicah.

In kje smo danes mi? Zdi se, da živimo predvsem po dveh logikah. **Na eni strani nas vse spodbuja, da poskrbimo zase, da si privoščimo, da uživamo, kolikor se le da.** Najpogosteje se to dogaja pod geslom: Izkoristi življenje, uživaj, imej nekaj od življenja. **Na drugi strani danes marsikdo opozarja, da se je potrebno srečati s seboj, nekaj narediti zase, za svojo osebnostno rast, za lastno uresničenje itd.** Tako cvetijo vseh vrst terapij. Ljudje, ki sledijo tej logiki, skrbijo predvsem za popolno samopodobo. To se dogaja tako v družbi kot v Cerkvi. Če pomislimo malo globlje, nobena od teh dveh možnosti, ne pripelje do tiste vrste

človeka, ki bi se ga danes radi spominjali: Človeka, ki je živel za ideale, videl drugega in se ni vrtel okrog sebe.

Dragi bratje in sestre, danes bi rad, da se vsak izmed nas ustavi v razmisleku o lastnem življenju. Ali strežem ali čakam, da bom postrežen? Jezus pravi, kdor hoče biti prvi, bodi vsem služabnik. Ne čakajmo, da bodo drugi kaj lepega storili za nas, ampak obrnimo pogled. Rekel bom grobo: Poskrbimo, da bomo za drugega koristni, da ne bomo neuporabni izkoriščevalci sveta in bližnjega. Kakorkoli obrnemo, lahko zaživimo polno le v darovanju, v ljubezni, v razdajanju in umiranju. Ne uživanje, ne gola skrb za lastno popolnost nas ne bosta osrečila in ne bosta pustila rodovitnega spomina našim naslednikom.

Presezimo torej logiko tega sveta, ki pušča prazne pomine. Naj bo vsak dan v duhu zlatega načela: **Stori bližnjemu, kar sam pričakuješ in ne pričakuj plačila. Plačilo je ljubezen sama! Ne skrbimo v prvi vrsti za lastni užitek, ampak za to, da se bo drugi lahko veselil. Ne polnimo si glave s skrbjo za lastno popolnost, ampak presegajmo skrb zase z neprestano dejavno ljubeznijo do bližnjega.**

Ko pomislimo torej, koga se radi spominjamo, poskrbimo, da bomo tudi sami vredni spomina. Amen.